

Въ хвалебната проповѣдь са прославя отъ религіозна точка на гледаньето, нѣкое забѣлжительно събытіе, каквото: коронясване на царство, побѣда надъ врагове, свадба и раждане на лица отъ царскый Домъ, тѣхно посѣщеніе на нѣкои мѣста и заведенія и пр. Русскыѣ броехтъ много даровиты проповѣдници, като наченватъ отъ Симеона Полоцкаго до Филарета (митрополитъ Московскый), Инокентія (Архіепископъ Херсонскый и Таврическый), и пр. У Френцытъ, Англичанытъ и особенно у Американцытъ были сж и иматъ еще по-даровиты. Византійскытъ Гърцы едно време, подобно са славяли съ духовното ораторство, но въ наше време малцина проповѣдници съ талантъ са намѣрватъ у тѣхъ. У насъ, въ по-първытъ благословены времена, имали смы, безъ сумнѣніе и духовны ораторы даровиты, какъвто былъ напр. Евтимій, послѣдній търновскый Патріархъ; а по-сетѣ пакъ са евява единъ само проповѣдникъ, ако и съ посрѣдственны способности, преосвященный Софроній, врачанскый Епископъ. (Гл. неговытъ черковны поученія или *толкованія* на недѣлнытъ и празничны евангелія, съставены и издадены въ първата четвъртъ на нашыя вѣкъ, въ Букурещъ.) Сега въ наше време, между вышето ни народно духовенство, съ талантъ ораторы познавамеы трима: Н. Блаженство. Българ. Екзархъ Антимъ I, Доростолочервенскый Григорій (*) и Преславскый Симеонъ. —

Свѣтскытъ рѣчи са раздѣлятъ отъ своя страна: а) на *политическы*, които разгледватъ и разыскватъ държавны въпросы, като обясненіе за бой, мирны договори, смаяване или увеличаване на давнины и пр. в) *сждовищны*, които са изговарятъ въ обвиненіе или оправданіе на нѣкойси

(*) Инакъ Г. Нѣмцовъ. (Гл. бѣлѣжка I-ва и проч. въ притурката на тѣзи втора часть.)